

LINDA POITEVIN
GWYNNETH-
ÕNNELIKULT IGAVESTI

Lugu armastusest, perekonnast
ja usaldama õppimisest

Originaali tiitel:
Linda Poitevin
Gwynneth Ever After
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

GWYNNETH EVER AFTER
(Previously published as A Fairy Tale For Gwyn)
Published by Michem Publishing
Copyright © 2013 by Linda Poitevin
Translation rights arranged by The Tobias Agency
All rights reserved
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

D12372819
ISBN 978-9949-82-524-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendatud Patile, mu oma printsile valgel hobusel.

TÄNUAVALDUSED

Omaenda raamatu avaldamine on hulga pikem ja keerukam protsess, kui ma seda eales ette kujutasin – aga entusiastlike lugejate toel on see ka hulga kergem. Minu tohutu ja südamlük tänu nii suure toe eest kuulub mu Facebooki järgijatele ja Wattpadi lugejaskonnale. Teie julgustus utsitas mind vajalikul määral tagant ja mul on nii hea meel see raamat viimaks teie käte vahele toimetada. Loodan, et see meeldib teile!

1. PEATÜKK

Gwyn Jacobs toppis visandiploki ja söepliiatsid õlakotti ning kontrollinud, et tal on kõik vajalik olemas, pöördus siis lapsehoidja poole.

„Nii,“ sõnas ta musti nahkkindaid kätte tõmmates. „Ma usun, et ma olen valmis. Küsimusi on?“

Naabrite kaheksateistkümnepäevane tütar Kirsten silmitses musta kotti. „Oled sa kindel, et nad seda teha lubavad?“

„Mida?“

„Etenduse ajal joonistada. See lihtsalt tundub... ma ei teagi... ebaviisakas vist.“

„Ma broneerisin eraldi looži.“ Gwyn torkas valla pääsenud kastanpruuni loki ühe käega kõrva taha ja rehmas teisega Kirsteni kahtlustele. „Ja kui ka teine sealne iste peakski hõivatud olema, mis pole pühapäeval just tõenäoline, kui väga paberileht ja pliats ikka segada saavad?“

Ta heitis koti üle õla ja luges kinnastatud sõrmedel juhised ette. „Lõunasöök on külmikus, vahepalaks võivad nad saada puuvilju ja küpsiseid ning ma hoian telefoni värina peal, juhuks kui mind vaja läheb. Aa, ja Katie tuleb kella kahe paiku sünnipäevalt tagasi, nii et kui te parki lähete, tuleb selleks ajaks tagasi jõuda. Ma peaksin poole viie paiku tagasi jõudma.“

Ta hõikas veel viimase hüvastijätu Maggiele ja Nicholasele, kes olid kõrvalasuvast elutoast oma lemmikarvutimängu ette kleepunud, tõmbas siis eesukse lahti ja astus välja verandale. Tuuleil pani

mantli tema jalgade ümber laperdama. Sünget novembritaevast silmitsenud, kiikas ta üle õla Kirsteni poole.

„Ja vaata, et...“

„Vihmamantlid,“ kinnitas Kirsten teda eemale vehkides. „Nad panevad vihmamantlid selga, ma luban. Lõpeteta nüüd pabistamine ja naudi etendust!“

Gwyn torkas õlakoti juhiistme taha ja vaatas käekella. Muidugi näitas see liiga palju. Millal ta veel kunagi kuhugi õigel ajal jõudnud oli? Ta ohkas ja libistas end rooli taha. Isegi kui ta peaks kogu tee rohelises laines püsima, veab tal, kui ta eesriide avanemise ajaks kohale jõuab.

Tuuleklaasile langes paar vihmapiiska ja ta pobises endamisi vaikse vandesõna. Tore küll. Kõigepealt pikaleveninud jutuajamine kliendiga, siis meeleheitlik sööst kaubamajja sünnipäevakinki otsima, mille Katie saaks viia peole, mille ta oli täiesti ära unustanud, siis vahejuhtum mahlaga elutoas ja nüüd veel vihm. Kõik alates lastest ja lõpetades vihmajumalatega paistsid seisvat vastu tema viimase hetke pingutusele Sandy sünnipäevakingiga pihta hakata.

Vihm tihenes, rabistades vastu auto metallkeret. Veel korra ohanud, lülitas ta kõigepealt kojamehed ja seejärel lähituled sisse.

Ta jõudis teatrisse ja kiirustas sisse, sellal kui fuajeetuled publikut istuma kutsudes vilkuskid. Kohanäitaja astus talle laia trepi ülas osas vastu ja juhatas ta väikesesse privaatlooži. Mees soovis talle pominal head etendust ning kadus siis ukse ette langeva sügavpunase sametkardina taha. Gwyn maandus mantli, kinnaste, salli ja koti sasipuntras oma istmele.

Kiire kõrvalpilk andis talle teada, et teine iste oli ikkagi hõivatud. Tema tuju langes pisut. Nii palju siis lootusest, et ta joonistamisega kedagi teist ei sega, ehkki päeva senist kulgu arvestades oleks seda ehk niikuinii arvata võinud.

Tuled vilkuskid uuesti, sundides teda end korda sättima. Ta üritas seda teha nii vähese saginaga kui võimalik, ent tal õnnestus sellegipoolest loožikaaslasel kotiga põlve pihta äsada – kaks korda – ning seejärel kindad jalge ette maha pillata. Kui ta siis eksinud esemeid

otsima sukeldus, kukkusid pliiatsid klõbinal põrandale ja mantel libises sülest kingade peale.

Gwyn tegi pausi, sulges silmad ning hingas aeglaselt ja sügavalt sisse. Kui ta nii edasi laseb, lammutab ta teatrihoone veel enne eesriide tõusmist laiali. Või siis visatakse ta välja.

Ta avas uuesti silmad. Nii rahulikult kui võimalik võttis ta maast mantli, toppis kindad ja salli selle ühte varrukasse ning torkas pambu istme alla, lootes jumala eest, et põrandat on millalgi viimase aastakümne jooksul puhastatud. Asudes otsima oma pliiatseid, pilgutas ta, kui need tema nina all välja ilmusid; loožinaaber hoidis neid peos.

„Olete te alati nii hästi organiseeritud?“ küsis sügav mehehää, milles kõlas kerge aktsent – briti? – ja selge lõbususenoot.

Nina kirtsutades sirutas Gwyn käe naabrilt pliiatseid vastu võtma. Tema keelel kibeles kerge märkus selle kohta, et ta pääseb harva toast välja, aga sõnad surid sinnasamma, kui ta pilgu käe tagant paistvale näole tõstis. See polnud võimalik. Ei mingil juhul. Sarnane nägu ehk küll, aga mitte tema ise, sest selliseid asju päriselus lihtsalt ei juhtu.

Temasugused naised ei istunud lihtsalt vanas kulunud Ottawa teatris maha ega avastanud, et vahivad otse Hollywoodi staari silmadesse.

Talle jõudis kohale, et kaaslane ootab tema vastust, üks paks must kulm kergitatud. Valgus hakkas hämarduma. Suu kinni surunud, lootis ta tulutult, et langev pimedus varjab tema põskedel tulitava puna. Ja siis, kuna sõnaosavus oli ta kõigist pingutustest hoolimata lootusetult maha jätnud, jäi ta automaatsete ja üliigavate kommete peale pidama.

„Vabandust,“ pomises ta ning tõmbus oma istmele.

Vabandust? Ta arvas üsna kindlalt, et tema kõrval istub elu-suuruses kuulus näitleja ja ainus, mida ta öelda oskab, on *vabandust*? Kuidas oleks näiteks *vau, te näiete välja täpselt nagu Gareth Connor* – või isegi midagi veel sirgjoonelisemat, nagu *kas te pole mitte...?* Sa tont küll, isegi kui see mees ei ole tegelikult see näitleja, nägi ta täpselt samasugune välja... ning istus temaga samas loožis!

Esimene vaatus jäi Gwynil täiesti nägemata.

Kui Gareth – või kes iganes see siis oli – aplodeerima hakkas, võpatas naine oma istmel ja tal kulus tema eeskuju järgimiseks tervelt kümme sekundit. Siis, kui eesriie langes ja valgus uuesti süttis, riskis ta langetatud ripsmete alt kõrvale kiigata. Mees nõjatus oma istmel kaugemale käetoole ja uuris kava.

Ta kandis paksu kalurikampsunit, mille lumekarva värv rõhutas tõmmut ja kahtlemata tuttava ilmega head välimust. Gwyn neelatas ägedalt ja lubas siis oma pilgul teisi detaile tabada.

Needsamad tuntud paksud lainelised õlgadeni ulatuvad juuksed. Needsamad kõrged põsesarnad. Needsamad paksud kulmud. Seesama suu, millest fantaseerisid tuhanded naised kogu arenenud maailmas...

Naine andis endale mõttes laksu.

Kindlasti olid tema eeldused täiesti valed.

Gareth Connor elas tema eelduste kohaselt kas siis Walesis, oma kodumaal, või Hollywoodis, kus ta oma filme tegi. Tõenäosus, et ta on ühe novembrikuise pühapäeva pärastlõunal Ottawa lääneosa Canterbury teatris – ja pealegi veel temaga samas loožis...

See polnud lihtsalt võimalik.

Pärast tõenäoliselt kõigi aegade kõige pikemat vaheaega ning kohe kindlasti Gwyni elu kõige piinlikumat ja ebamugavamat vaigust hämardusid saali tuled uuesti. Meenutanud endale, et ta ei olnud teatrisse tulnud kooliplika kombel jõllitama, võttis naine visandiploki kotist välja. Kooliürituste, *halloween'*i-kostüümide tegemise ja töötähtsade vahel oli tal kulunud ligi kuu, et selle projekti jaoks oma graafikusse üldse aega mahutada. Kuna Sandy sünnipäev oli ainult paari nädala kaugusel, ei olnud seda enam kuhugi edasi lükata. Niisiis. Ta peab lihtsalt enda kõrval istuvat tüüpi, kes iganes ta ka poleks, ignoreerima, teesklema, et tal on kõik täielikult kontrolli all, ja...

Eesriie tõusis. Lavakujundusele keskendudes asetas Gwyn pliiaatsi paberile ja asus kardinaga varjatud ukse kohal oleva evakuatsiooniteesildi valguses tööle.

See polnud just kerge. Iga kord, kui Garethi teisik end oma istmel liigutas, tegi naise süda absurdse pisikese jõnksu ja tema pliiats läks sellega üsna vihastama panevalt kaasa. Ent kolmanda vaatuse keskpaigaks oli tal lavast üsna korralik visand ja tema keskendumisvõime oli tagasi tulnud.

Selleks ajaks, kui tuled näidendi lõpus uuesti süttisid, oli ta viimase hetke detailide lisamise nii süvenenud, et oli enda kõrval istuva mehe päris ära unustanud. Täpselt senini, kuni kuulis kõrva ääres tolle häält.

„Te olete väga andekas.“

Gwyni söepliiatsi ots libises risti üle lehe. Ta vandus vaikselt endamisi.

Tema naaber tegi sedasama. „Kurat. Palun vabandust, ma ei tahtnud teid ehmatada.“ Mees võttis käetoelt kustutuskummi ja ulatas selle talle.

„Pole midagi. Seda saab parandada.“ Gwyn nühkis vea maha ja tõstis siis visandiploki üles. Tema kriitilise silma all oli varasem keskendumisvõime puudumine valusalt näha. Ta ohkas. Vähemalt oli algus tehtud ja tal on veel aega seda parandada, enne kui ta joonistuse raamida viib.

„Minu meelest on see väga hea. Aga kas te tulete alati teatrisse selleks, et näitlejaid ignoreerida ja pilte joonistada?“ Mehe hääle tõsidust varjutas naerusäde tema tumedates silmades.

Gwyn naeratas vastu. „Ainult siis, kui ma olen nii paljudes proovides istunud, et tean kõiki repliike juba peast. Ma aitasin seda lava kujundada.“

„Ja täna visandasite te seda sellepärast, et...?“

„See on sünnipäevakingitus mu parimale sõbrannale. Tema kirjutas ja lavastas selle näidendi – see on tal esimene. Ma tahtsin talle midagi mälestuseks teha, aga hoolimata kõigist neist kordadest, kui ma siin seda paganama lava vahtisin, mis te arvate, kas mul oli ükski detail meeles, kui ma seda kodus teha üritasin?“

Tema kaaslane mägistas naerda. „Noh, see oli vaeva väärt. Ma olen kindel, et see meeldib talle väga.“